

DUMIENIE (1) *sb n*

I sg dumi(e)ni(e)m.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Podziw, zdumienie, osłupienie; tu w przen:

Wyrażenie przyimkowe: »z dumieniem«: Świętey ípráwiedliwości twoiey [ojcze] doznawáią Ludźie nędzni/ á źli zász przez nię koniec máią. Ná którą głuche mury z dumieniem [możliwa też lekcja: zdumieniem] pátrzáły/ Kiedy hárdé zámieczem głowy táńcowáły. SapEpit A4v.

Synonimy: podziw, podziwienie, zadziwienie, zdziwienie.

Cf [DUMIEĆ], ZDUMIENIE

KN